

JOTA®

KLEPTOMAN

OD AUTORA BESTSELERŮ PUSINKA A JEHLA

KAREL ŽILÁK

KLE PTO MAN

K a r e l Ž i l á k

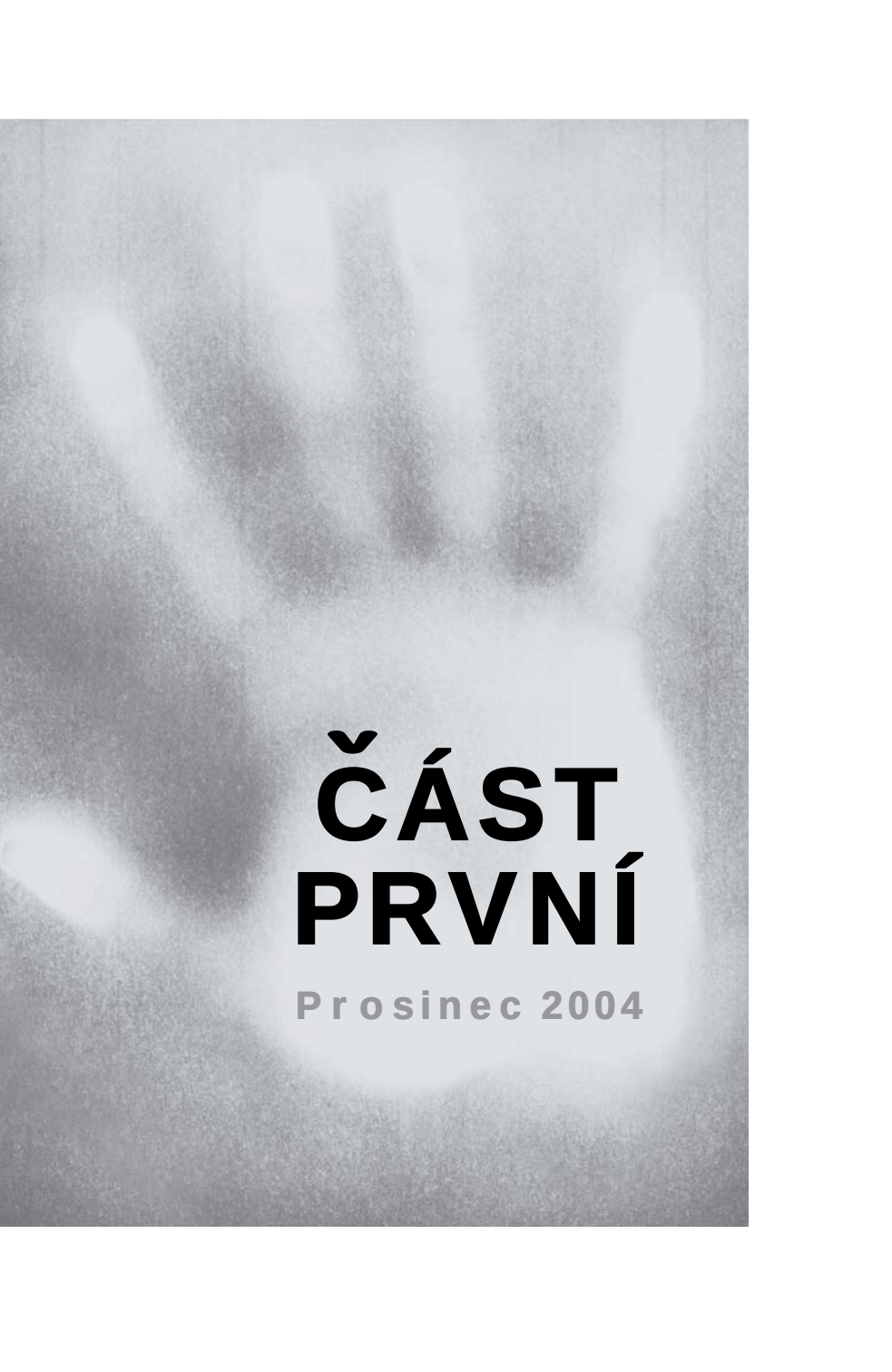
JOTA®

BRNO / 2007

Copyright © Karel Žilák, 2005
© Nakladatelství JOTA, s. r. o., 2007
ISBN 978-80-7217-514-7

Upřímně tímto děkuji panu Františku Markovi za mimořádně přínosné odborné konzultace. Bez této spolupráce, těžící z jeho mnohaleté praxe technika-kriminalisty u zlínského sboru Státní policie, by kniha nemohla vzniknout.

Nadporučík František Marek se vydání knihy bohužel nedožil. V listopadu 2006 zemřel ve věku 56 let.

ČÁST PRVNÍ

Prosinec 2004

Žlutá světla se kývala v prosincovém severáku a spoře osvětlovala tři páry opuštěných kolejí. Kolem jedné nad rámem je v tomto čase, s výjimkou teplé postele, nevlídně téměř všude. Lidé čekající na opožděný vlak vám nepochybně potvrdí, že nepohostinnost vlakového nádraží je snad ještě o stupeň vyšší.

Skleněné dveře bufetu se rozlétly a na nástupiště se vypotácel muž. Vítr se do něj okamžitě opřel a musel se hodně snažit, aby sebou hned neplácl na mokrý beton. Doklopýtal k zábradlí a téměř se trefil do prostoru, kde byla železná zábrana přerušena vstupem do kolejiště. Jinovatkou pokrytého opěradla se mu podařilo zachytit v poslední chvíli. Pár vteřin setrval v trochu bizarním předklonu, než zvedl metrák vážící hlavu. Kolem ticho, žádný pohyb, žádní lidé, vlak, nic. Sklopil zase hlavu a pozoroval ocelově se lesknoucí kolej. Zlomyslná, škodolibá bestie. Leží si tu, zima jí není, kašle na něho. Nápor větru nadzvedl rozepnutý baloňák, ledový vítr pronikl mezi nepravidelně zapnutými knoflíky košile až na holé tělo, avšak žádný chlad nepocítil. Malinko se ušklíbl. Vodka je vynález, ta člověka na holičkách nenechá. Jako ti ostatní! Vzpomínka na minulost ho rázem znechutila. Ještě že se takto rozhodl.

Ted' to bude jiné. Na-be-ton jiné. Tentokrát to už nepokazí. Bezvadné, že poznal Evičku. Evička je totiž anděl. Upřímná, mírná, úplně božská. Jako Panna Marie. Vlastně by jí spíš měl říkat Marie. Jo, to je to pravé! Bude jí říkat Marie. Tvář se mu rozjasnila tím báječným nápadem, namáhavě se obrátil a vrávoravě zamířil zpátky. Řekne jim, koho on má. Řekne těm balíkům o Marii. Budou čumět... a musí to s ním zapít. Všichni!

Papírový tácek vylétl z nedalekého koše, krátce zakroužil ve zvednutém víru, než si to neomylně zamířil k němu a naplno se mu rozplácnul na rameni. V příštím okamžiku zase někam zmizel, ale žlutý hořčicový flek na hnědém baloňáku už zůstal. Do prdele! Hajzlík papírový, zasraný!

Ozval se zvuk zámku a hned nato dosud světlé okno restaurace potemnělo. No to snad... Co nejrychleji dorazil ke dveřím a zmáčkl kliku. Fakt! Ti všiváci ho chtějí nechat v tomhle mrazu! Vztekle klikou zalomcoval. Jestli hned neotevrou, tak jim ty dveře rozkopne, až se budou divit. Jestli si myslí, že se nedostane dovnitř... Zarazil se v posledním okamžiku. Co sis slíbil! Ne takhle! Tak to bylo vždycky. Kdekoliv se objevil, první, co udělal, bylo, že se popral. Nechtěl se prát, nestál o to, ale vždycky se to tak nějak vyvinulo. Když se rozhodl pro Moravu, vlastně když už musel někam vypadnout, aby ho nakonec ještě nezavřeli, zapřísal se, že znovu už se vyprovokovat nenechá. Aj keby mi na chrbáte triesky... A málem v tom jede zas.

„Něco hledáte, pane?“ Obloustlý železničář s plácačkou pod paží vypadal přísně, hlas však zněl přátelsky. Chvilí čekal na odpověď, pak nezměněným hlasem pokračoval: „Potřebujete něco?“

Musel to být dobrák. Ani náznak, že by ho Peterkovo mlčení znervóznilo. Být to před pár dny, už ju má, napadlo ho. Jednu bych mu bacil, k rohu je sotva patnáct metrů, všude

tma, zmiznout žádný problém. Somár, napomenul se v duchu a odpověděl tak přátelsky, až se sám podivil.

„Vraveli, že ide vlak. Do Zlína. Vraj posledný.“ Pokrčil rameny a ukázal na prázdné koleje: „Pozerajte. Hovno ide.“

„Támhle,“ tlouštíček ukázal za sebe. „Kusá kolej. Za tři minuty. Jízdenku máte?“

Vagon byl prázdný, spousta místa, a co hlavně, nefoukalo tu. S baloňákem přitaženým k tělu zíral do tmy za oknem a přemýšlel, co dál. Alkohol a únava ale dělaly svoje, bylo to docela příjemné, na okamžik přivřel oči.

„Zlín. Konečná, pane!“

Kdosi mu zatřepal ramenem a ještě zesílil svůj protivný hlas: „Konečná, vystupte si!“

Výrostek v modré uniformě do něj naposled štouchnul, a pak pokračoval uličkou. Nevraživě za ním civěl. A jzlbobňáci! Celou dobu je člověk neuvidí, ale sotva si zdřímnete, jsou tu a otravují.

Chvíli mu to trvalo, a když se konečně dostal ven, byl už široko daleko jediným cestujícím. Na druhém konci vlaku průvodčí zabouchával dveře, pak se ztratil v podloubí nádraží. Ještě dál vpředu seskočil strojvůdce z lokomotivy a zmizel tamtéž. K větru se přidalo sněžení. Peterko vykročil, ihned uklouzl a měl co dělat, aby neskončil v tající břečce. Sakra! Zůstal stát a hleděl na potemnělé nádraží. K nevíře, jak jsou všechna stejná. Dlouhé podloubí a tisíc dveří. To bych rád věděl, kam všechny vedou. Na co tolik cimer potřebujou. Kašlu na to. Mně stačí jedna, kde vydržím do rána. A tu najdu snadno.

Našlapoval opatrně, než se dostal na suché podlaží. Dveře s nápisem „Čekárna“ byly asi uprostřed podloubí. Hergot, to snad není možný! Znovu zalomcoval klikou. Nemůžou přece nechat člověka zmrznout! Klídek, klídek,

bez vzteku, slíbil sis to. Zajde do kanceláře, vysvětlí jim situaci a domluví se. Jsou to přece Moraváci, s těma se dá vyjít. Nakonec, i jeho fotr byl z Ostravy, než se do Popradu přestěhoval, takže on je vlastně taky napůl Moravák. Samí rozumní chlapíci, tihleti Moraváci, určitě to bude v pohodě. Hlavně klídek.

Jen co otevřel dveře, poznal, že je na tom správném místě. Místnost teplem přímo překypovala, skoro se mu zatočila hlava. Zády k němu, u širokého pultu plného páček a světýlek, seděl, soudě podle hromady hvězdiček a prýmků na výložkách, přinejmenším železničářský plukovník. Musel být hodně důležitý, to se hned pozná. Ani zvuk otevíraných dveří ho nepřiměl, aby nějak reagoval.

„Hmm, ehmm,“ začal Peterko po chvilce. „Zdravim.“

Plukovník se konečně otočil a pohled, který se mu naskytl, na něj očividně udělal dojem. Oči se mu malinko zúžily, brada lehce poklesla. Beze slova přejel pohledem po Peterkově postavě shora dolů, pak zase zpátky. Rozcuhané masné vlasy, široká neoholená tvář s nosem začínajícím prozrazovat lásku k dobrému moku, utěkáček, který normální spoluobčané už dávno uklidili do šatníků, navíc pokálený na rameně od ptáků či čeho, kostkované kalhoty končící kus nad kotníky a ponožky neurčité barvy shrnuté až k sešmajdaným polobotkám. Při pohledu zpátky to vše ještě jednou, jenom v opačném pořadí. Tedajo. Dneska už vzele k náčelníkovi snad každý, pomyslel si.

„Přejete si?!“

Nelaskavý tón neměl na návštěvníka pražádný účinek. „Čakáreň je zavretá. Tam,“ pohodil hlavou.

Železničář dál mlčky civěl, což Peterka trochu podráždilo. „Zavretá,“ opakoval, „pozrite sa.“

„Čekárna se otevírá ve čtyři.“ Náčelník se rozhodl být věčný a držet si od toho individua patřičný odstup. Čas od

času se tu v noci podobné týpky objevily, ale málokdy se dostaly až k němu. Měli na to zaběhnutý systém. „Kam cestujete? První spoj jede po čtvrté.“

„Nikam necestujem. Iba som prišiel. Čakáreň je zavretá.“

Plukovník se trochu usmál a zavrtěl hlavou. „Když nikam nejedete, tak co vlastně...“

„Čo je tu k smiechu?!“ Peterkova podrážděnost vzrůstala. „Tak čomu sa rehocete? Prišiel som vaším vlakom a čakáreň je zavretá! Mám zmrznúť v parku či ako?!“

„Pane,“ železničář pomalu začal ztrácet trpělivost. „Když nikam nejedete, tak tu nemáte co pohledávat. Nejsme žádná noclehárna, abychom...“

Ta tupá bezohlednost Peterku nadzvedla. „Seriem na to, či ste, alebo nie ste nocleháreň! Čakáreň má byť otvorená, kurva, to každý vie. Hádám aj na Morave. Už zdvíhaj svoju tlstú ríť a hybaj ju otvoriť!“

„Nekřičte mi tu! A víte co? Vypadněte, než zavolám policii.“

„Ty zavoláš políciu? Na mňa?! Ja zavolám políciu. Ja som cestujúci! Kurva! Políciu! To svet nevidel. Kurva. Teraz čosi zažiješ!“ Uchopil stoličku stojící u dveří, jednou rukou ji zvedl na úroveň hlavy a pokročil k blikajícímu pultu. „Pozeraj!“

Hrůza v železničářově pohledu ho zarazila. Chvilku váhal, pak postavil židli na zem.

„Si vybavíme inde,“ zahrčel výhruzně, když krácel ke dveřím. Málem v tom lítám zas. Kruci! Vyšel ven, bouchl dveřmi, jak jen to šlo, a už jen pro formu zahulákal: „Vylez von, sviňa! Tuná si to vybavíme!“

Reakce byla ohromující. Jako na povel, jako by na to přímo čekali, všechny ty dveře po celé délce podloubí se začaly otevírat a vybíhali železničáři, každý v ruce kus tlustého kabelu ke spojování vagonů. Neváhali ani vteřinu, vůbec

na nic se neptali a jako jeden muž pádili k Peterkovi. První rána ho skoro oslepila. Dostal ji zezadu nad ucho, vůbec toho chlapa neviděl přibíhat. V hlavě vybuchlo milion lampiček, na okamžik i přestal vidět, ale paradoxně ho to probralo z doznívající opice. Ve svých dvaatřiceti byl zkušeným bijcem, při vesnických půtkách nezřídka odolával početní převaze a nikdy se nestalo, že by si musel prohlížeť podrážky svých soupeřů. Ale stejně tak ještě nezažil, že by sám a s holýma rukama vzdoroval hromadě chlapů, mlátících ho jako o život tlustými býkovci. Zpočátku ještě zkoušel vyjednávat.

„Čo to sakra robíte?? To tu máte pekný bordel na tej vašej stanici... to je voľajaké jednanie?!“

Nevšíkali si toho. Bušili do něj mlčky, jako když svědomití pracovníci vykonávají stanovený úkol. Nejvíce ran šlo do ramen a dolní části jeho býčího krku a cítil, jak se mu začínají podlamovat kolena. S něčím takovým se ještě neseťkal. Odjakživa byl pyšný na to, kolik vydrží, a i kamarádi mu často říkali, že měl být boxerem. Není prý chlapa, co by ho skolil. Rány na ramena by normálně neměly velký účinek, ale ty tlusté kabely... Párkrát se mu podařilo máchnout rukou a některého z těch parchantů zasáhnout, ale zřejmě mu už paže pod přívalem úderů zeslábly, valný výsledek to nemělo. Trefený ajzlboňák se sice svalil, ihned se však dokázal zvednout a znovu zapojit do akce. Peterko poznal, že pokud se mu nepodaří hodně rychle vycouvat, skončí jako nikdy. Zvolna ustupoval, v příhodném okamžiku se co nejrychleji otočil a nedbaje na rány, naplno teď dopadající na nekrytá záda, pádil pryč. Hrozné, on a utíká! Ne za někým, ale před někým! Nic jiného se však dělat nedalo. Po pár krocích ke značné úlevě zjistil, že ho nikdo nepronásleduje. U záchodků na konci podloubí se otočil. Celá ta gaunerská smečka stála a hleděla za ním. Nekřičeli, nesmáli se, nic.

Jen stáli a hleděli. Asi to mají naučené, asi to dělají častěji, napadlo ho. Chtěl na ně aspoň něco zařvat, ale snadno by ho dohonili, tak jenom vztyčil prostředníček. Zpomalil a zahrnul za roh.

Těžce se vlekl po břehu jakési říčky lemující nekonečnou řadu cihlových domků. Tady někde bydlí Marie. V baťových domcích, tak mu to popsala. Řekla i číslo ulice, ale to si nezapamatoval. Stejně byl přesvědčen, že najít ji nebude žádný problém. Kolik těch domků může být...

Teď již hodinu bloudí kolem ulic z červených neomítnutých krabic, a kdyby je měl všechny projít, trvalo by to dva měsíce. Ne-li víc. Byl k smrti unaven, zbité tělo odmítalo poslušnost, jindy rovná ramena zplihle visela ve třicetistupňovém úhlu. Pociťoval zoufalou potřebu si sednout, alespoň na malou chvilíčku. Byť i do sněžného marastu na břehu toho zatraceného potoka. Stále ale drobně sněžilo, a i když vločky ihned po dopadu rychle tály, věděl, že teplota je kolem nuly a takový odpočinek by mohl být zároveň posledním. Bylo krátce po třetí, schovat se nebylo kde, na hotel neměl. Musím to vydržet, přece bylo hůř, stiskl zuby a vlekl se dál. Alespoň mám hromadu času pouvažovat, co teď.

S Evou, vlastně teď Marií, se poznal v autobuse. Spíše až když vystoupili, ale v autobuse to v každém případě začalo.

Odpolední linka z podtatranského Kežmaroku do Levoče a dál do Spišské Nové Vsi je v létě mimořádně oblíbený spoj do lázní Vrbov, nacházejících se asi v polovině této trati. Turisté znavení celodenními túrami po tatranských hřebenech rádi využívají příležitost k hodinové, nebo i delší blahodárné koupeli v teplých sirných bazénech zdejšího minerálního koupaliště. Zejména odpolední a podvečerní relaxace jsou hojně navštěvované, a tak bývá spoj, opouštějící Kežmarok pár minut po třetí, téměř bez výjimky plně vytížen.

Peterko stál asi uprostřed vozu. Místa k sezení byla dávno obsazena, tak se aspoň co nejpohodlněji opřel rukama o pod stropem visící zavazadlové nosiče, sklopil hlavu a snažil se nevnímat srpnové dusno v neklimatizovaném autobuse. Dneska měl pech, jindy se mu docela dařilo chodit včas a chytit volné sedadlo. V práci na něj čekalo mnohahodinové stání, proto byla každá chvilka úlevy hodně vítaná. Ve stavu řízení malátnosti téměř nevnímal hlasy, doléhající k němu od vedlejšího sedadla.

„...nebudte taká slepá, veď ide o ozajstnú šancu, nechajte si to vysvetliť.“

Zvedl hlavu. Vysoký blondatý mladík s výrazem zkušeného světáka stál nakloněn nad sedící dívkou. Peterkův pohled na ni sklouzl a ihned na mladíka zapomněl. Cosi někde uvnitř ho v mžiku elektrizovalo, nedokázal by si vzpomenout, kdy se mu něco podobného naposled přihodilo. Dívka byla hezká. Byla krásná. Byla překrásná. Možná by ji mnoho mužů za krásnou vůbec nepovažovalo, ale pro něj byla přesně ten typ, co ho nenechá večer usnout, co na ni musí myslet všude a bez přestání, i když třeba kupuje v obchodě rohlíky. Takový jemně zraněný, trochu ubrečený výraz, jakoby stále žádající o ochranu někoho silného, správného, obětavého, někoho, přesně jako je on. A ještě brýle. Moc chlapů raději volí partnerku bez brýlí a ženy se tak často podrobují pracné manipulaci s kontaktními čočkami, nově též dokonce platí za laserové operace. Podle něj úplně zbytečně. Každý pořádný chlap vám řekne, že k nejhezčím částem sexu patří ta přípravná, dobyvačná, kdy se dívka podvoluje, vzdává své nepřístupnosti, doba, kdy se svléká a odhaluje před svým partnerem. Jako mávnutím kouzelného proutku ztrácí nahá dívka všechnu tu dříve hranou suverenitu a dopřává svému dobyvateli onen žádaný pocit vítězství, pocit tak úžasně akcelerující mužské libido. A teď

si představte, že tohle všechno máte dvakrát. Žena, která si před milostnými hrátkami rozpačitě odkládá brýle, dělá tak stejně odhalujícím, nejistým, vzdávajícím se způsobem, jako když si o pár minut později sundává kalhotky. Pro někoho, kdo tohle nepoznal, to snad může znít i trochu ujetě, ale Peterko ví své. A tahle dívka brýle měla.

„Slečna, ja a môj kamoš tuná...“

Teď zaregistroval i druhého mladíka. Na rozdíl od hezouna to byl prcek, celou dobu jen obdivně sledující svého dokonalého přítele. Je to jasné. Vždycky musí být nejmíň dva. Tohle Peterko znal. Pokud je chlap sám a je střízlivý, nikdy se nebude takhle otevřeně prosazovat. To je hezky slušný a až po vystoupení, možná, špitne, že by rád... Ale ve skupině, jo, to je jiné. Ve smečce se i neduživé štěně stává dravým vlčákem.

Důležitější však bylo, a to se mu líbilo, že si jich dívka nevšímalá. Naprosto je ignorovala, ba ani nedávala najevo, že by je vůbec slyšela.

„Verte mi, slečna, všetko sám zariadim. Viete čo, dajte mi svoj mobil. Čoskoro vám brknem. Šéfko, čo vyberá manekýnky, je môj strýko. Aj ja som v brandži. Poznáte, žiaden problém...“

Malátnost ta tam, pitomost takového pokusu Peterku přímo nadzvedla. Víckrát se už pokoušel dostat holku na nejružnější triky, ale takovou hovadinu a takhle veřejně... Kdybys byl, ty blbečku, v show branži, nepotil by ses s námi v nacpaném autobusu.

Dívka stále nereagovala, ale bylo nad slunce jasné, že ji ten playboy vyloženě obtěžuje a že by malou nezištnou ochranu nepochybně uvítala.

„Daj jej pokoj, hej?!“

Mladík překvapením skoro povyskočil. Shora si změřil o hlavu menšího Peterka, bleskově zhodnotil jeho udělanou

postavu a správně usoudil, že v tomto případě je mu jeho výšková převaha užitečná asi stejně jako nebožtíkovi zimní kabát.

„Čo sa miešate. Nie je vaša starosť, čo si tu...“ Trochu složité dilema. Před dívkou i svým kamarádem nemohl jen tak vycouvat, ale zároveň musel být opatrný. Pořízek vypadal na to, že by si zřejmě vůbec nedělal starost s čekáním na zastávku, pokud by se rozhodl jednu mu natáhnout.

„Je to moja starosť!“

„A to už ako...“ nevzdával se.

„Je to moja ségra. A nepraje si, aby si ju obťažoval hlúpy-mi táraninami.“

Nebylo jasné, zda mu tu sestru uvěřil, ale aspoň se pokusil o důstojný ústup. „Dobre, dobre, veď sama môže povedať...“

„Nemôže!“

„A prečo by...“

„Pretože musí mlčať!“

Adrenalin už stoupal a v hlase se to projevilo. Tehdy dívka vůbec poprvé zareagovala. Zvedla hlavu a krátce se na Peterka podívala.

Mladík hleděl na dívku, pak zpátky na Peterku. „Dobre, dobre,“ pokrčil rameny. „Len som chcel...“ Došlo mu, že pro nikoho už není důležité, co vlastně chtěl. Otočil se na druhou stranu a definitivně zmlkl.

Autobus zatočil na miniaturní náměstíčko a zastavil. Teď přišel rozhodující okamžik. Peterko neměl nejmenší tušení, co udělá, když ta dívka nevystoupí. Za necelou hodinu musí otevřít stánek, jinak ho majitel vyhodí. Nedávno se mu podařilo nepřijít do práce a ustál to jenom o fous. Prodávat klobásky nebylo bůhvíjaké terno, ale stánek stál na nejvýhodnějším fleku celého areálu, slušně vynášel a drobné di-

škréce od dobře naladěných turistů jen přšely. Docela nerad by o ten džob přišel. Léto je však krátké a musel již začít myslet na to, kam se vrátne, až to tu zavřou. Loňskou zimu prováel u Mariky, ale tam už má utrum, ta proradná děvka si našla nového šamstra. Prý jen věčně chrápe... a nic. Tohle mu řekla! Dnešní objev však byla šance, na takové odhady měl odjakživa nos. Rozhodně ji nenechá zmizet a hned od počátku nasadí osvědčenou strategii. Jistý čas bude za nesmělého slušňáka, na to zabere skoro každá. Ženská logika je totiž neuvěřitelná. Před závidícími kamarádkami, jo, to by se každá chtěla promenádovat s nějakým odstrašujícím drsňákem, nejlépe nebezpečně vyhlížejícím osobním strážcem, který se však hned po příchodu domů jako zázrakem změnění v obskakující domácí bačkoru, dychtící plnit její nejrozmanitější přání. Je to kravina, ale je to tak.

Dva tři měsíce bude nosit karafiáty, a pak se uvidí. Že by už mohla někoho mít, nebo být dokonce vdaná, na to nepomyslel. Ostatně to ani nebylo důležité. Ta žába prostě bude jeho. Že se tu neobjevila náhodou a přihrál mu ji sám osud, to bylo nad slunce jasné.

Lidé se hrnuli k předním dveřím a Peterko bez dechu sledoval, co dívka udělá. Jestli nevstane, jestli zůstane sedět... Konečně! vydechl. Zařadila se do fronty a postupovala ke dveřím.

Ven se dostal skoro poslední. Stála od něj kousek bokem a rozpačitě se rozhlížela. Autobus zavřel dveře a odjel, ostatní cestující se rozešli a na plácku zůstali sami dva.

„Hľadáte niečo? Môžem vám pomôcť?“

Byla k němu zády a překvapeně se otočila. Zorientovala se však bleskově. Lehce naklonila hlavu na stranu a trochu výsměšně se zeptala: „Ségra, jo?“

Pokrčil omluvně rameny. „Ináč to nešlo. Neprestal by otravovať.“

„Poradila bych si.“

„Viem. Chcel som pomôcť.“

„Znáte to tu?“

„Možno...“

„Kde najdu starostu? A nějaký hotel, penzion nebo tak.“

„Češka? Chcete tu práci? A ubytovanie?“

Poprvé se pousmála. „Ani jedno, ani druhé, ani třetí.“

„Veď hovoríte po česky. Ste predsa Češka.“

„Ne. Nejsem.“

„A to už ako?“

„Moravanka. Tak můžete mi poradit?“

„Ták. Moravanka. Dobře. Radnica je v tej ulici naproti. Aj penzión je tu voľajaký, lenže teraz vám nepoviem...“

„Děkuji,“ vykročila naznačeným směrem.

„Počkejte, slečna! Prečo hľadáte starostu?“

„A proč se ptáte? To je moje věc.“

„Prepáčte. Nič som tým nemyslel. Iba... chcel som pomôcť. Viete, ste tu nová...“ neveděl, jak dál, a když se znovu chystala vykročit, vyhrkl: „Ponúkol by som vám tunajšiu špecialitu.“ Spatřil její překvapený výraz a dodal: „Klobás-ky. Já ich predávam. V stánku na kúpalisku. Sú fakt jedinečné. Prídete?“

Zasmála se. „To je teda gól. Takové pozvání jsem ještě nedostala. Ale... klobásku jsem neměla, ani nepamatuju. Možná. Když budu mít hlad...“

„Sľúbte to. Musíte prísť. Totiž, chcel by som... prídete?“

Situace se změnila. Nešlo už o to poradit v cizím městě, tenhle borec ji balí. Dost nešikovně, ale balí. Ve vteřině ho zhodnotila. Urostlý, černovlasý, sportovní ohoz. Věkem tak přijatelný. A asi silák. To by se tu mohlo hodit, pokud vzniknou problémy, kterých se v duši trochu obávala. „Možná,“ opakovala. „Když mi zbude čas. Najdu vás tam?“

„Jasnačka.“ Hlas už zněl vítězně. „Přidte dozaista, budem čekat.“

Na Evě, tak se jmenovala, se mu líbilo skoro všechno. Jak se dívala, jak trpělivě naslouchala a neskákala do řeči, i jak po malých kouscích zobala klobásku, aby nakonec nesnědla ani celou nožičku. Hlavně však, jak se smála. Takový ten plachý a zároveň široký úsměv odhalující dvě řady krásných bílých zoubků. Úplně stejný, který ho vždycky fascinoval u jedné české herečky. Vančurová, tak nějak se jmenovala. A taky postava. Žádná sexbomba, ale všechno, jak má být. Chovala se přátelsky vstřícně a vše se vyvíjelo téměř tak, jak si naplánoval. Téměř tak. Ať se snažil sebevíc, o sobě mu neřekla skoro nic. Jen že je z Moravy a bydlí ve Zlíně, v nějakém baťovském čtvrtíčku. Zdálo se, že sama, což ho dost potěšilo. Ale proč jela tak daleko do místa, kde nikoho nezná, a jenom na pár hodin, za chvíli prý odjíždí, a co tu vlastně hledala, se nedozvěděl. Vypadala trochu zklamaně a asi nenašla, co chtěla.

„Evička, aspoň adresu keby ste mi dali. Napísal by som... čo?“

Zavrtěla hlavou. „Peterko, moc díky za klobásku. Byla výborná. Ale jinak... víte... zrovna mám nějaké problémy. Teď bych asi nemohla nové přátelství... a ještě na takovou dálku... chápete, že? Třeba se za rok objevím, a jestli tu ještě budete...?“

Takhle ji nemohl nechat zmizet. „Evička, na jeseň sa chystáme na Moravu. Akési trhy, možno aj do Zlína. Predsa by ste nechceli, aby som vás hľadal rozhlasom.“

Úsměv měla kouzelný. „Vy byste to udělal?“

„Neverili by ste, čo všetko by som pre vás urobil.“

„Vůbec mě neznáte. To tak děláte vždycky?“

Teatrálně si ruku položil na hrudník. „Prisahám, Evička. To byste mi krivdili, Viete čo? Dajte mi šancu, aby som vás mohol presvedčiť. Jednu šancu. Iba jedinú. Hej?“

Znovu se zasmála. „Tak si mě najděte, vy neodbytný. Ve Zlíně jsem pořád, tak až přijedete na ty trhy... baťovský domek u Dřevnice. Osmá ulice.“ Podala mu ruku na rozloučenou, ucítila, že si ji chce podržet, a rychle ji vytrhla. Už na odchodu se obrátila. „Tak ve Zlíně ahoj.“

Sledoval její štíhlou postavu mizet v davu u východu z areálu a v hlavě mu znělo: „Ve Zlíně ahoj.“ Jo!! Podařilo se! Baťováckých domečků určitě nebude milion, s tím si snadno poradí. A už ví, kam na zimu. Třeba zkusí i ten kšeft, co tak dlouho nosí v hlavě. Snad se přece jenom za-
daří a konečně se dostane trochu do balíku, smůly si už užil dost. Ta pipka je bohovská a nakonec, proč ne? Nemusí to vždycky skončit stejně, vždyť i on dokáže být milý a třeba spolu budou báječně vycházet. To by bylo přímo skvělé! Možná zrovinka přišla ta osudová chvíle, co všecko změní k lepšímu... Morava! Že ho to dávno nenapadlo. Dnešek je den, který na něj čekal.

Příští zákazník dostal klobásku za cenu, nad kterou kroutil hlavou. „Neuveritelné. Sem budem chodit častejšie,“ brumlal si spokojeně, když odcházel.

Tělo příšerně bolelo a připadlo mu, že už neudělá ani krok. Kousek dál stála polozasněžená lavička a s vypětím sil se k ní dobelhal. Usadil se co nejpohodlněji, s úlevou narovnal nohy a přitáhl baloňák, tak aby nepřišel ani o gram blahodárného tepla, které se pomalu rozlévalo po celém těle. Bylo zvláštní, že necítí žádný chlad. Asi se otepluje, napadlo ho. Chvilku si odpočine a pak půjde najít Marii. Přivřel oči a náhle ji uviděl. Bylo srpnové odpoledne a ona odcházela od jeho stánku. Šla pomalu, téměř se vznášela. Letní vá-

nek lehce nadzvedával květované šaty a vždy jen na krátký okamžik odhaloval její nádherně opálená stehna. Byla snad ještě krásnější, než když ji viděl poprvé.

Kňučivý zvuk byl neúnavný, nedal se nijak ignorovat. Natáhla ruku a poslepu nahnátla vypínač lampičky. Hlava ještě odmítala normálně fungovat a trvalo pár vteřin, než rozeznala ručičky budíku. Za šest minut tři. Vzdychla. Horší chvíli si Felinka vybrat nemohla. I kdyby sebou hodila, do postele se už nedostane.

Loni si v novinách náhodně přečetla článek o biorytmu. Moc tomu nerozuměla, ale co pochopila, byl fakt, že každý člověk má určitou hranici, před kterou by neměl ráno vstávat. Pokud se bude dlouhodobě probouzet před tímto limitem, poruší si jakési biorytmy a pracovní výkon zůstane trvale pod jeho možnostmi. Eva, jako vedoucí malého ženského kolektivu v pekárně, musela být v práci od půl páté, jen pár minut po předákovi zapínajícím pece. Chleba se peče i v sobotu, a tak s výjimkou neděle vstávala krátce po třetí. Zvyknout se na to nedalo, biorytmy nebioritmy. A aby toho nebylo málo, měla Felinku. Býval to úžasný domácí mazlíček, nikdy žádné problémy nedělal a Eva ho vždycky stihla vyvenčit ještě před odchodem do práce. Psíček ale stárnul a vydržet celou noc bylo často nad jeho síly. V hlavičce měl pevně zakódovánu nepříjemnost udělat loužičku někde na koberec, a tak se o své právo hlásil hlasitě a neodbytně. Eva

tak už ani v neděli neměla možnost dohnat spánkový deficit, a když ji navíc, třeba jako dnes, vzbudila Felinka ještě před třetí, byl nastávající pracovní den skoro k nevydržení.

Venku stále panovala hluboká noc, tmavá okna domu připomínala tajemné černé díry a ztichlou ulici spoře osvětlovaly sporadicky rozmístěné pouliční lampy, skrze jejichž světla jasně zářil zvolna padající sníh. Eva se už jakž takž probírala ze své rozespalosti a nemohla neobdivovat poetičnost prosincové noci. Jako z ladovských kalendářů.

Felinka se kousek před ní brouzdala čerstvým sněhem, zanechávala za sebou drobounké stopy a očividně si užívala nové atrakce.

Najednou se jí ani nechtělo zpátky, proti běžnému zvyku se dostali až k řece a tam ho uviděla. Chlap seděl na lavičce, hlavu bezvládně sklopenou. Určitě zase nějaký ožralec. Pár vyhlášených hospod bylo docela nedaleko a nebylo žádnou vzácností spatřit zde unavené konzumenty trávit nekonečné předranní hodiny až do chvíle, než se jejich útočiště znovu otevrou. Místní obyvatelé si často stěžovali na opakovaně znečištěné chodníky, ale prakticky se s tím nedalo udělat nic. To však bylo v létě, v zimě zde býval klid.

Znepokojeně pozorovala tu napůl zasněženou siluetu. Ten chlap tam klidně může zmrznout. Chvilíčku váhala, zda by se na něj neměla jít podívat, ale pak to zavrhl. Zkušenost, kterou už s jedním takovým pobudou měla, jí stačí na celý život. Pískla na Feličku a vykročila zpátky. Po několika krocích se ohlédla a spatřila, jak psík očuchává opilcovy natažené nohy. Kdyby ji tak kopnul, blesklo jí hlavou.

„Feličko!“

Utíkala, jak nejrychleji to šlo. Doběhla k ní, zvedla ji do náruče a vydala se zpět. Po pár metrech se zastavila. Ten opilec... jako by ho znala. Nesmysl... přesto se obrátila. Přes sklopenou hlavu toho moc neviděla, k tomu byl ještě

zarostlý, ale stejně... Peterko! Kriste, co ten tu dělá!? Nebyla si úplně jista, tak se vrátila a opatrně se nad něj naklonila. Ano! Asi... musí to být on! Lehce mu rukou štouchla do ramene. Nic. „Pane Peterko!“ Nic. „Peterko!“ Teď už rame-
nem cloumala docela silně. „Peterko!“

Pomalu zvedl hlavu, jeho pohled se zvolna zaostřoval. „Maria??“

„Žádná Maria. Eva. Už jste zapomněl? Ježíši, co tu děláte?? Vždyť jste mohl zmrznout! Je pod nulou, člověče!!“

„Maruška... predsa som ťa našiel... slúbil som to.“

Nevěřicně zavrtěla hlavou. „S někým si mě pletete. To je teď ale jedno... no, vy teda vypadáte! Kde bydlíte? Zavolám, ať pro vás přijedou.“

„Maruška... ja som prišiel za te... za te... za tebou, lebo...“

Sotva mu šlo rozumět. Skrz sevřené promrzlé rty se slova jen stěží dostávala ven. Pokusil se vstát, trochu se nadzvedl, ale hned zas žuchl zpět. Sklopil hlavu a opět znehybněl. Další diskuse neměla smysl. Co ale teď? Co by měla udělat? Nechat ho tu jen tak, to by nešlo. Určitě by zmrznul a s tím by žít nemohla. Je však noc, kam s ním, nemá tušení, k sobě domů... to nepřipadalo do úvahy. Jednak ho vůbec nezná, jednak už dávno měla běžet do práce. A taky: vždyť by ho ani neunesla. Vůbec neví, jak by ho těch sto metrů dokázala přepravit. Policajti! To je ono! Zavolá jim, ať pro něj přijedou. Pár minut snad ještě vydrží. Obrátila se a běžela domů. Vytočila stopadesátosmičku, nahlásila, kde Peterku našla, a pádila do práce.

Nemohla si pomoci, na tu ranní příhodu musela myslet neustále. Kde se vzal v prosinci na břehu Dřevnice, co za Marušku vlastně hledal, ale hlavně: zda ho ti policajti našli a jestli náhodou nezmrznul. Aby se bála jít domů. Co když tam budou pohřebáci, nebo taky policajti, a budou vyšetřo-

vat, kdo jim to volal, určitě mohla více pomoci... Celý den byla jak na trní.

Felinčin štěkot byl nezaměnitelný. Přestože yorkšírský teriér zdaleka nedorůstá výšky ani průměrného pudla, do vínku obdržel odvahy snad za dva vlčáky. Do fistulky laděným štěkotem by sice nedokázal vystrašit ani bázlivého prvňáčka, ale to on neví. Strážní pelíšek měl strategicky umístěn hned vedle kuchyňského okna, pod kterým zvenku stála lavička. Kterýkoliv nevitáný návštěvník, který by si snad zde chtěl odpočinout v době Eviny nepřítomnosti, bude zaručně vystaven neutuchajícímu protestu věrného hlídače.

Štěkot nepřestával a Eva přidala do kroku. Někdo tam čeká, určitě se něco stalo... neblahá předtucha, se kterou celý den neúspěšně bojovala, se ozvala s novou silou. Odbočila z cesty, po chodníčku přeběhla malou zahrádku, zahnila za roh a... zůstala stát. Peterko seděl na lavičce a hleděl na ni.

„Ahoj,“ řekl měkce.

Vůbec ji nenapadalo, jak by měla reagovat, tak jen stála a mlčela.

„Vravel som, že si Ťa nájdem. Tak som tu.“

„Proč... proč jako... vždyť se vůbec neznáme...?“

Usmál se. „A predsa si ma zachránila. Prišiel som ti poďakovať. Sa patrí, nie?“

Celé to bylo nesmyslné. Neznámý člověk sedí na mokré lavičce u jejích dveří a tyká jí, jako by se bůhvíjak znali. Felička vyvádí, div se nezalkne, určitě je ji slyšet půl kilometru daleko, jejich sousedi bezpochyby stojí za záclonami a čekají, co bude. Začíná se šepit, není už moc vidět a možná si myslí, že se vrátil Tonda. Asi doufají v další rodeo.

„Vstaňte, nebo budete úplně mokří. To vám v noci nestačilo? Jste blázen, dostanete zápal plic.“

Znovu se usmál. „To vieš, že som blázon. Blázon do teba, Marienka.“

Polekaně se rozhlédla. Jestli to sousedi slyšeli... Spěšně zamířila ke dveřím. „Pojďte. Uvařím čaj.“

Sledovala, jak si v předsíni zouvá mokré polobotky a zůstává jen ve stejné mokrých ponožkách s dírami na obou palcích. K nevěře, jak se chlapi dokáží změnit. V mžiku se nedůvěryhodný suverén změnil v promrzlého Peterku, který ji s pokorným výrazem následuje do obývacího pokoje. Náhle nevěděla, jak dál. Chlapa tu neměla měsíce a takového, co jí přišel vyznat lásku, no to už vůbec ne. Kdyby se teď Tonda vrátil, napadlo ji. Moc se ale nebála. Jednak byl pro ni Peterko cizí, a tak se o něj nemusela strachovat, jednak měla pocit, že by si možná s jejím manželem dokázal poradit.

Utišila Feličku, a zatímco vařila čaj, nenápadně z kuchyně pokukovala na svého hosta. Seděl co nejbliž ústřednímu topení a rozhlížel se.

„Kde bydlíte?“ zavolala.

„Myslíš v Kežmaroku? Já...“

„Ne. Tady, ve Zlíně. Kde jste ubytovaný.“

Chvilka mlčení. „V akejsi ubytovni. Ani neviem, ako sa volá.“

„Aha. Do čaje citron, nebo slivovici?“

„Ak môžem vybrať, tak kvapôčku slivovice... na Morave je vraj najlepšia.“

„To je.“ Nalila do obou šálek trochu slivovice, položila je na stolík, láhev postavila vedle. „Jak jste mě našel?“

„Najskôr... nepripijeme si na tykanie? Veď je to čudné, já tykám, ty vykáš, už ani neviem, ako to bolo na kúpalisku.“ Chvilí čekal na odpověď, ale dělala, že neslyší, tak pokračoval. „Ako som ťa našiel? Veď si vravela, že v Zlíne v tých baťovských...“

„Ne, to nemyslím,“ přerušila ho. „Jak jste našel můj domek?“